

Το παράδοξο του πόνου

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο Θεός παιδεύει αυτόν που αγαπά και «μαστιγοί πάντα υιόν ον παραδέχεται». Με αρνητική μορφή η θέση αυτή μπορεί να διατυπωθεί ως εξής: Ο Θεός δεν παιδεύει όποιον δεν αγαπά, ούτε μαστιγοί όποιον δεν αναγνωρίζει.

Κατά παράδοξο τρόπο ο φιλότιμος Θεός παρουσιάζεται σκληρός και ασυγκίνητος μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Αυτό μπορεί να προκαλέσει στον άνθρωπο οργή και εξέγερση εναντίον του Θεού. Τέτοια στάση εισηγήθηκε η γυναίκα του Ιώβ μετά τη μακροχρόνια ταλαιπωρία του, αλλά εκείνος, την απέκρουσε ως έκφραση αφροσύνης. Και ο Χριστός όμως που έζησε τον πόνο στον ύψιστο βαθμό, δεν απαλλάχθηκε τελικά από το πικρό ποτήριο αλλά αφέθηκε να το πιεί ως το τέλος. Το παράδειγμα του Χριστού προβάλλει ως πρότυπο και στήριγμα τον πιστό. Είναι το παράδειγμα που εκφράζει την απόλυτη εμπιστοσύνη προς τον Πατέρα. Είναι το παράδειγμα της υπακοής, που δεν παρασύρεται από τη γεύση του ξύλου της γνώσεως, αλλά περιμένει τη γεύση του ξύλου της ζωής.

Η επίσκεψη του πόνου είναι μία επίσκεψη της παιδείας του Θεού. Όλοι οι άγιοι περνούν από τον πόνο, που είναι συχνά μαρτυρικός. Αυτός είναι ο σταυρός τους. Είναι η πρόκληση που δέχονται από τον Θεό, για να δείξουν το φιλότιμο και την εμπιστοσύνη τους απέναντι Του. Σταυρός άλλωστε είναι και η αρετή, γιατί και

αυτή κατορθώνεται με κόπους και δοκιμασίες. Βέβαια ο πόνος δεν αποτελεί από την φύση του λυτρωτική δύναμη. Και ο χριστιανός δεν τον επιδιώκει ούτε τον δέχεται από μαζοχιστική διάθεση. Τον υπομένει όμως, αναγνωρίζοντας τη συμβολή του στην πνευματική ζωή. Κατά τον ι. Χρυσόστομο ο πόνος, όπως κι ο θάνατος, αποτελεί ευεργεσία του Θεού προς τον εκπεσμένο άνθρωπο.

Με τον πόνο ο άνθρωπος παιδαγωγείται και παρακινείται σε εγρήγορση. Χωρίς το κέντρισμα του εύκολα πέφτει στην πλαδαρότητα και την πνευματική αδιαφορία. Με τον πόνο σπάζει το κέλυφος του εγωισμού και αναδύεται η αλήθεια του προσώπου. Συμπιέζεται η εγωκεντρική αυτάρκεια και διευκολύνεται η κοινωνία με τον Θεό. Γι' αυτό ο πιστός βλέπει στον πόνο τη δωρεά του Θεού και τον ευχαριστεί. Τον βλέπει ως μέσο ασκήσεως στην ταπείνωση και την αγάπη. Έτσι λειτουργεί μέσα του ένας «μετασχηματιστής», που μετατρέπει τις προκλήσεις του πόνου σε αφορμές για την αιώνια ζωή.

Γ. Μαντζαρίδης

Πηγή: xristianos.gr